

АДАБИЁТ — (арабча — адаб сўзининг кўплиги) — кенг ва тор маъноларда ишлатилади. Кенг маънода фан ва амалиётнинг бирор соҳаси ютуқларини умулштирувчи асарлар мажмуига нисбатан қўлланилади: техникавий адабиёт, кишлок хўжалиги адабиёти, сиёсий адабиёт каби. Тор маънода инсон ва воқеликни бадиий сўз орқали чизилган образлар воситасида акс эттирувчи санъат турини англатади, у бадиий адабиёт деб ҳам юритилади. Адабиёт аввал оғзаки шаклда мавжуд бўлган, ёзув пайдо бўлгач, ёзма шаклга ўтган. Адабиёт сўз орқали инсон туйғу ва кечинмаларини, уни куршаб турган ижтимоий ҳаёт ва табиатни бутун мураккаблиги билан ифодалаш имкониятига эгадир. Шунинг учун ҳам у санъатнинг бошқа турларига караганда оммавийроқ ҳисобланади. Адабиётнинг етакчи уч тури — эпос, лирика ва драма мавжуд бўлиб, бадиий асарлар мана шу уч тур асосидаги жанрларда яратилади. Кейинги пайтларда адабиётшуносликда паремик тур ҳақида ҳам мулоҳазалар билдирилмоқда. Бадиий адабиёт санъатнинг бошқа турлари каби миллийлиги, халқчиллиги ва замонавийлиги билан характерланади. Шунга кўра, адабиёт ҳар бир халқ маданиятининг таркибий қисми саналади.